

Universitätsbibliothek Paderborn

Reverendissimi Ac Illustrissimi D.D. Antonii Godeau Episcopi Venciensis Viri Celeberrimi Theologia Moralis

Ex Purissimis Sacrae Scripturae, Patrum Ac Conciliorum Fontibus Derivata,
Notis Theologicis Illustrata, Duasque In Partes Divisa

Complectens Tractatus I. De quarto, quinto, & sexto decalogi Præcepto II.
De septimo decalogi Præcepto. III. De octavo decalogi Præcepto. IV. De
Ecclesiae Præceptis. V. De Sacramentis in genere & quibusdam in specie.
VI. De Pœnitentia. VII. De Matrimonio

Godeau, Antoine

Augustae Vindelicorum, 1774

Sectio III. De annua Confessione, & Communione paschali.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-53587](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-53587)

 SECTIO III.

DE

 ANNUA CONFESIONE ET CON-
 FESSIO PASCHALI.

CAPUT I.

*Cui, & quomodo facienda sit annua
 confessio.*

Omnis utriusque sexus fidelis, postquam
 annos discretionis pervenerit, omnia
 solus peccata saltem semel in anno fideliter con-
 teatur proprio Sacerdoti: inquit in generali
 concilio Innocentius III. (Can. omnis utriusque
 pœnit. & remiss.). Nullum Confessionis
 faciendæ tempus præscribitur; sed hæc
 ævo in quadragesima ante Pascha fieri solet.

(a) Hoc præcepto pueri, quamprimum discreti
 annos sunt adepti, omnesque fideles quanti-
 vis venialibus solum peccatis obnoxii obliga-
 tur; quia non tantum ut Christiani Deo recon-
 ciliantur; sed insuper ut omnes sese peccatis
 agnoscant, ut majore cum devotione ad Ecclē-
 riam accedant, utque suis Rectoribus
 innotescant, hanc de confessione annua legem
 Ecclesia tulit. Qui toto sequente anno se
 diendos prævident; anticipare confessionem
 debent, qui vero præter ipem statuto tempore
 confiteri nequiverunt, id quod omis-
 sum, præterea occasione supplere tenentur; tempus

Regulares suis privilegiis abutentes varie illa
canonis verba *proprio Sacerdoti* sunt interpreta-
ta. Sed quin hanc quæstionem discutiam, quam
varique Auctores diligenter & solide examina-
verunt, dicam proprium Sacerdotem esse Para-
chum. Sic statuit sanctus Thomas in quartum
sententiarum (*dist. 17. qu. 3.*). Hoc pariter
sententia verba hæc accipiuntur in Extravaganti Six-
ti IV. quæ incipit *Vices illius*, & in Extravagan-
ti Benedicti XI. *Inter cunctas*. Pontifices Inno-
centius IV. Martinus IV. & Leo X. parochia-
lem Presbyterum vocant, quem Concilium pro-
prium Sacerdotem dicit. Glossa in caput *Om-
nia uniusque* sic pariter explicat; quæ explicatio
optime convenit, ut hoc pacto videlicet proprius
Sacerdos a Sacerdote communi distinguatur. Epi-
scopus

annuum non *finiendæ obligationis*, sed *limitandæ
negligentiæ* est terminus; illi, qui cuidam debi-
tori a creditore est præfixus, omnino similis,
quo elapso debiti obligatio non finitur, sed ma-
gis incurritur. Sicut ab aliis Ecclesiæ præceptis,
ita & ab hoc nonnullæ causæ, quales sunt im-
potentia, gravis metus infamiæ, damni &c. ex-
cusant. Nulla tamen ex causa, nullaque cir-
cumstantia per confessionem invalidam satisfieri
præcepto potest, prout ex hac, quam num. 14.
Alexander VII. damnavit propositione patet:
*Qui facit confessionem voluntarie nullam, satisfacit
præcepto Ecclesiæ.* Unde sic fecte confitentes,
perinde ac non confessi, excommunicationem
viventis, & privationem ecclesiasticæ sepulturæ
mortui juxta can. *Omnis &c.* incurrunt. Utra-
que hæc pœna non ipso facto, sed post Superio-
ris sententiam reos stringit.

scopus in sua Diœcesi generalem potestatem habet, & Pontifex in toto terrarum Orbe; Parochus autem in sola sua Ecclesia, tamquam particularis & specialis: ideo merito proprius Sacerdos appellatur. Profecto Episcopus proprio characteris sui eminentiam Diœcesis suae propriae est Sacerdos, amplio rem quam Parochus habet jurisdictionem: at tamen hic quaeritur, quis locus sit Canonis Concilii quarti Lateranensis inserti anno 1215. sub Innocentio III. & Ecclesiam in hoc condendo canone bona fide quaerenda. Etenim alia sane esse non potest quam velle, ut fideles palam testarentur, se Ecclesiae corpus pertinere, & ut Parochi proprias oves agnoscerent. Quo autem meliori modo potest Parochus proprias oves agnoscere quam si suorum subditorum annuam Confessionem audiat, eisque paschalem Communionem porrigat, quae dum in eadem Ecclesia sumitur, mutuam fidelium unionem declarat? Ideo loquitur sanctus Thomas, ut qui Episcopo, vel Prae-positario, aut alteri jurisdictionem habentem peccata sua confessus est, eadem proprio Sacerdoti confiteatur. At quid quae- situm est? Licet, sicut praedicitur, de necessitate non sit iterum eadem confiteri peccata, tamen propter erubescerentiam, quae magna est poenitentiae pars, ut eorundem peccatorum iteretur confessio, reputamus salubre: districte injungimus, ut Prae-positi ipsi confitentes attente moneant, & in praedicationibus exhortentur, quod suis sacerdotibus

saltem semel confiteantur in anno, asserendo ad animarum profectum proculdubio pertinere.

Strictius loquitur Martinus Papa IV. „ Vclumus, inquit, ut qui Fratribus Religiosis confessi sunt, teneantur nihilominus proprio Sacerdoti confiteri saltem semel in anno, juxta generalis Concilii decretum “.

Sixtus Papa IV. præcipit, ut cessent Fratres mendicantes prædicare, non teneri fideles Sacerdoti proprio saltem in Paschate peccata sua confiteri; etenim jure (quod est notandum) tenentur fideles saltem in Paschate proprio Sacerdoti sua peccata confiteri. Vasquez ait, videtur hac Bulla Pontificem Fratribus Mendicantibus concedere, ut per annum fidelium confessiones excipiant, dummodo saltem in Paschate proprio Sacerdoti fideles confiteantur; hoc enim verbis illis *proprio Sacerdoti* intelligit.

Magnus sanctus Carolus Borromæus in prima sua provinciali Synodo jubet, ut fideles Innocentii III. constitutionem exacte servent, quæ in generali Concilio edita est, qua præcipitur, ut saltem semel in anno peccata sua proprio Sacerdoti confiteantur.

Cardinalis Palæotus Bononiæ Archiepiscopus, Sancti Caroli fidelis imitator, idem præcipit.

Omnes pene Galliæ Episcopi in provincialibus Conciliis, aut in suis Synodis, eandem legem statuerunt, atque eodem modo verba illa *proprio Sacerdoti* intellexerunt.

Aquense Concilium præcipit, ut *Fideles* in anno proprio Parocho peccata sua confiteantur.

Burdigalense Concilium sic ait: Ne contumaciter tempore Paschatis id in propria Parochia præstare. Statuimus eo tempore omnes Christiani fideles, tum ad Confessionem peccatorum proprio Parocho, aut alii de ejus licentia faciendam tum ad sacram Eucharistiam in eadem peripetendam teneri, & obligari.

Bituricense Concilium illos a communione amover, qui semel aut bis admoniti, ut peccata sua Paschatis tempore proprio Sacerdoti confiteantur, id facere negligunt.

Rothomagense Concilium Regularibus prohibet cujuslibet confessiones audire in Quadragesima, aut intra Octavam Paschatis, nisi specialiter prius in scriptis ab Episcopo facultatem habuerint.

Galliæ Episcopi Meloduni coacti idem statuerunt, quemadmodum etiam plerique Gallicæ Conventus.

Frater Angelus ex Minorum Ordine cum Parisiis pro concione dixisset, non teneri fideles proprio Sacerdoti confiteri, aut ab eo potestatem petere alteri confitendi, Theologica Facultas hanc sententiam proscripsit, ac damnavit die 5. Februarii anno 1582. hisce verbis. „Hæc propositio, ut jacet, est scandalosa, Juri communitatis contraria, item rationi, & reverentiæ ac obedientiæ, quam Prælati & Superioribus suis fidelibus debent; ideoque publice debet revocari.“

Denique Sotus doctissimus & celeberrimus Dominicanus, qui sui Ordinis privilegia nunquam

quam impugnasset, perspicue ait, improprie delegatum vocari proprium Sacerdotem, hocque nomen unicum tantum sensum habere; nam proprius Sacerdos, & ordinarius idem significant, atque hic est ille, cui ex proprio officio & jurisdictione animarum regimen & cura commissa est. Patet igitur fideles teneri ad peccata sua proprio Parocho confitenda, aut suæ Parochiæ Presbytero (a). Verum cum evenire facile possit, ut quis proprio Parocho, aut parochiæ suæ Presbytero confiteri nimium erubescat; facile quoque concedere debet Parochus, ut quis ex suis subditis in Paschate alteri confiteatur, dummodo hic notus sit Parocho, & dummodo alibi confessus in sua Parochia sacram Eucharistiam percipiat; fieri enim posset, ut ex malitia sacerdotum nimisque indulgentem Confessarium penitens deligeret, ac propterea inutilis esset ejus Confessio.

CAPUT

(a) Quemadmodum zelosi Pastores suas fovere oves, & ne ubique circumerrent, impedire omnino nisi tenentur; ita vicissim regulares Confessarii vagas ejusmodi oviculas, ut proprium ad Pastorem redeant, vocem ejus audiant, monitis obediant, omni qua possunt suada hortari, tempore præprimis paschali, debent. Id clare ex Benedicti XI. aliorumque Pontificum ab Auctore adductis Decretis patet. Hac certe methodo non mercenarios (prout nonnulli eisdem expröbrant) sed veros Pastorum cooperatores se comprobabunt. Hic tamen iis, qui nimium Regulares fugillant, notanda est propositio, inter eas, quas Alexander VIII. damnavit, vigesima: *Confessiones, apud Religiosos factæ, pleræque vel sacrilegæ sunt, vel invalidæ.*

CAPUT II.

In Paschate communicare omnes tenebant

Cum ab exordio suo sancta omnino esset Ecclesia, mirari non debemus, si prisci illi fideles Eucharistiam quotidie sumebant; ea enim morum puritate fulgebant, ut cœlestem hunc panem quotidie sumere digni forent. At vana ille fervor paulatim deserbuit, & quotidianus proinde communio cito cessavit; imo serens quasdam leges Ecclesia statuit, ut fideles vel ad Eucharistiam sumendam accedere instigare, vel ab ipsa eosdem arceret. Id nos sanctus Dionysius docet inquitens: „ Illos, quos hic com-
 „ memoro a Dei templo & sacrificio arcerent,
 „ tamquam a rebus, quæ eorum captum & ac-
 „ quitatem nimium superant. Primum illos,
 „ qui de Mysteriorum participatione noverunt
 „ sunt edocti. Secundo, qui a piis, sanctisque
 „ moribus sunt prolapsi; qui videlicet Baptismi
 „ gratiam per mortale peccatum amiserunt.
 „ Tertio, qui ex propria infirmitate terroribus
 „ & visionibus inimici subjiuntur; nempe
 „ energumenos, qui ad illam divinæ & deitatis
 „ virtutis immobilitatem quamdam, & ad illius
 „ semper agens robur, jugi & invincibili reverentia
 „ divinarum meditatione adhuc non pervenerunt.
 „ Quarto, qui a virtuti contraria quidem
 „ via recesserunt, idest pœnitentes; sed quæ
 „ nondum puro, ardentique divino amore verum
 „ rum errorum imagines & phantasmata de-
 „ verunt. Denique illos, qui uni Deo nondum
 „ adha-

adhærent, nec adhuc perfecti sunt, & irreprehensibiles (*Hierarch. Eccl. cap. 4.*).

Posterioribus sæculis fidelium fervore in dies imminuto, auctisque vitiis, debuit Ecclesia majorem adhibere curam, ne indignus aliquis ad sacrum convivium accederet; varios propterea penitentiae publicæ gradus statuit, in quibus diu penitentes consisterent, antequam Eucharistiam participarent. Tandem cum eorum quoque, qui extra penitentium erant ordinem fervor in dies decreveret, rariusque plures ex negligentia ad sacram mensam accederent, jussit Ecclesia, quemadmodum narrat Petrus Blesensis, ut fideles singulis Dominicis diebus Eucharistiam sumerent. Crescentibus quotidie paleis, & triticum suffocantibus, tepescente caritate, auctaque iniquitate, cum pauci admodum calicem Salutaris digni essent accipere, cautum fuit, ut ter saltem in anno fideles ad sacram mensam accederent, solemnibus nempe diebus Paschatis, Pentecostes, & Nativitatis Domini. Verum cum fidelium mores jugiter in deterius ruerent, & plerique annos integros absque Eucharistiae sumptione transigerent, tandem in Lateranensi Concilio sub Innocentio III. collecta Ecclesia salubriter instituit, ut fideles omnes saltem semel in anno peccata sua confiterentur, & in Paschate Eucharistiam sua in parochia acciperent. Celebris Canon *Omnes utriusque sexus* hoc decretum complectitur.

Confessionis tempus Concilium non statuit, quemadmodum Eucharistiae sumendæ tempus
assig-

assignat; quoniam jam usus in Ecclesia ob-
 rat, ut ineunte Quadragesima fideles peccata
 confiterentur, atque hoc pacto mortalium
 minum rei Quadragesimæ diebus per jejuni-
 que pœnitentiæ exercitia ad Eucharistiam in
 Paschate suscipiendam se disponerent. Id testatur
 Petrus Blesensis in sermone in die Cinerum
 bito, in quo sic ait: „ In ipso jejunii exor-
 „ facienda est Confessio; nec Quadragesimæ
 „ finis est expectandus, nisi forte ut venialia
 „ peccata confiteamur. Ideo prope quatuordecim
 „ gesimæ finem illa Christi ad discipulos ven-
 „ leguntur: *Qui lotus est, non indiget, nisi ut
 „ lavet pedes, & est mundus totus.* Non enim
 „ qui lavari debet, sed qui lotus est; neque enim
 „ indiget, ut lavet caput & pedes, sed non
 „ get, nisi ut lavet pedes. Quasi diceret, in-
 „ piente jejunio a mortalibus peccatis oportet
 „ lavari, idest sincere & humiliter ea confite-
 „ prope finem vero jejunii venialia peccata
 „ confitenda (*Serm. 6.*) “.

Sanctus Thomas inquit, ideo Ecclesiam qua-
 draginta dies ante Pascha servandos statuisse, ut
 postquam illos in jejuniis, orationibus, con-
 pœnitentia, aliisque piis operibus pœnitentes trans-
 gissent, in Paschate demum cum piis fidelibus
 ad Eucharistiam accederent (*De SS. Sacramentis
 cap. 16.*). Sanctus Augustinus hæc Apostoli
 verba explicans: *Si nos ipsos judicavimus, non
 utique judicabimur* (1. Cor. 11.); petit ut pœ-
 niteator contra se ipsum sententiam ferat, qui
 corporis & sanguinis Domini participem fieri
 indiget.

indignum se judicet, & juxta Ecclesiæ disciplinam a cœlesti Pane aliquamdiu abstineat (Homil. 50.).

Post Tridentinum Concilium, Provincialia Concilia Cameracense & Bituricense sanctam hanc disciplinam renovarunt, videlicet ut fideles Quadragesimæ initio peccata sua confiterentur; & ecclesiasticus ritus, quo primo quadragesimæ die fidelium capita cinere consperguntur, ipsos monet, ut dies hosce pœnitentiæ operibus transigant. Non enim id solum intendit Ecclesia, dum fideles ad semel saltem in anno suscipiendam Eucharistiam cogit; ut exterius Religionis signa exhibeant, sed ut digne Christi Corpus suscipiant. Propterea idem Canon *Omnis utriusque sexus* Confessariis facultatem concedit ut Paschalis Communionis tempus protrahant, donec ad magnum hoc opus pœnitentem paratum esse arbitrentur. Caveant igitur Confessarii, ne pœnitentes tempore paschali temere absolvant, aut eisdem Eucharistiam sumere permittant, tamquam solliciti, ut Ecclesiæ præcepto fideles pareant; sed attente prius considerent, an pœnitentes sint recte dispositi; præcipue vero utrum in peccandi habitu & peccati occasione perseverent; utrum adhuc proximum oderint; utrum aliena restituerint sicut se restituros in præcedentibus Confessionibus sæpius promiserunt: in hujusmodi casibus differenda est absolutio, usque dum pœnitentes pro viribus satisfecerint. Et enim Communio, quam Ecclesia jubet, non est exterior sola Corporis Christi manducatio, sed est

est

est communio fuscipienti utilis; nec talis potest, nisi Eucharistia digne fuscipiat. Dicitur experientia in urbibus & villis eadem semper perseverare peccata, quamvis incolæ quotannis peccata sua confiteantur: quod non evenit, quia Parochi & Presbyteri nimia facilitate quoslibet absolvunt, & ad Eucharistiam accipiendam accedere permittunt.

CAPUT III.

Modus, quo paschalis communio fit peragenda explicatur.

Novi quidam Casuistæ Paschalis Communionis præceptum licet quoad substantiam non destruunt, destruunt tamen quoad modum, & docent, Eucharistiam in Paschate si quis indignus sumat, hunc præcepto satisfacere. Errant hunc ratione ista probare nituntur, quia Ecclesia inquit internas actiones præcipere fidelibus nequit, & solum externas præcipit. Qui sic ratiocinatur, Ecclesiæ spiritum destruit, eamque cum Synagoga confundit, quæ revera tantum opera præcipiebat, quamvis Judæi qui Dei lumen sequebantur, legis opera in spiritu exercerent, & tamquam evangelicarum veritatum signa. Ad Samaritanam inquit Christus *Venit hora, & nunc est, quando veri adoratores adorabunt Patrem in spiritu & veritate. Nam & Pater tales quærit, qui adorent eum in spiritu & veritate. (Joan. 4.)*. In sanctæ Eucharistiæ oblatione & sumptione maxime excellens Dei adoratio

exercenda. Verum quomodo talis erit adoratio,
Communio est sacrilega? Fateor quidem san-
ctissimum esse id, quod Deo offertur, Corpus
videlicet Jesu Christi; at sanctus pariter sit
oportet qui hanc hostiam offert, aut suscipit:
 etenim in hoc Mysterio mysticum corpus a na-
turali non separatur; & sanctus Augustinus ait,
sicut ab Ecclesia Christus offertur, ita a Christo
offerri Ecclesiam. Porro Patrine suo in hoc
Sacramento illos Christus offeret, qui mortali
peccato sunt inquinati? Ut semel in anno com-
municent, Ecclesia fidelibus præcipit, tamquam
filiis, qui ejusdem sunt veri filii, videlicet qui id
sanctè peragunt, quemadmodum ipsa sancta est.
Qui ipsam sacrilegiis contentam fore putant,
ipsam credant oportet hæc posse imperare; cum
enim aliquid illa præcipit, tunc solum eidem
satisfit, quando id impletur, quod ipsa impe-
rat. Si ergo indigne communicantes Ecclesiam
obtemperant, nonne ipsa videtur sacrilegam
communione jubere, aut permittere?

Poteratne Ecclesia mentem suam melius ape-
rire, quam hisce Canonis verbis? *Omnis utri-
que sexus fidelis sua peccata semel in anno fide-
liter confiteatur Sacerdoti: suscipiens reverenter in
Pascha Eucharistiae Sacramentum, nisi forte de
proprii sacerdotis consilio ob aliquam rationabi-
lem causam ad tempus ab hujusmodi perceptione
dixerit abstinendum.* Inutilis prorsus est hæc
exceptio, si satisfieri præcepto potest etiam per
communione sacrilegam; sic enim loquens
Ecclesia, se vereri aperte declarat, ne fideles
Godeau Theol. Mor. Pars II. A a sacri-

sacrilege Eucharistiam fuscipiant. Et quomodo Sponsi sui spiritu in condendis legibus Ecclesie ducitur, sibi illum obedire non putat, qui corde & vere non obedit, quod cum penitentiam amore nequit existere.

Tandem si vera est hæc quorundam Calvinistarum doctrina, cur Ecclesia per tot sæcula pœnitentiæ tam diuturnæ peccatores subiecit, & per plures annos jam pœnitentibus Eucharistiam percipere non permisit, etiam post illud annuæ Communionis præceptum? Quæ tot Doctores tam serio & graviter fideles instantur, ut se diligenter ad sacrum Christi Corpus rite fuscipiendum disponant? Verum Doctores isti aliter Ecclesiam intuentur, quam Christiani fuistæ. Illam non tamquam humanam & terrena larem societatem contemplantur, quæ externæ solum opera videt, & civilem solum pacem & temporalem felicitatem curat; aut tamquam Judæorum Synagogam habentem tantum litteram, quæ occidit. Talis non est Ecclesia: corpus ipsa est Christi, ideoque de ejus vivificatione; societas est Sanctorum; sancta tamquam jubet, & sancte facienda præcipit; & filiorum suorum sanctitatem dumtaxat exquirat (a).

(a) Sententia contraria, quæ uno abhinc sæculo tantumquam probabilis locum honoratiorem quibusdam in scholis occupabat, hodie falsis ac damnatæ adnumerata ne quidem in ultimo scoparum angulo toleratur. Sic autem damnata ab Innocentio XI. propositio sonat: *Præcepto Communionis annuæ satisfacit per sacrilegam Domini manducationem, Est num. 55.*

Et quomodo
 ribus Ecclesie
 atar, qui
 cum peccato
 midam Cal
 er tot fam
 res subje
 bus Ecclesie
 am post
 m? Que
 fideles in
 Christi Co
 Verum De
 , quam Co
 am & fere
 que exten
 n pacem
 ut tamquam
 antum in
 ecclesia: co
 us vivit
 ncta tam
 & filiorum
 t (a).
 Igitur
 e saeculo
 n quibus
 ac damna
 coparum
 ab Innocen
 Communio
 i manduca

Igitur absurde asseritur, præcepto in Pascha
 te communicandi illum satisfacere, qui indigne
 communicat. Imo juxta Apostolum diligenter
 probet se homo, ut de pane illo edat; idest
 conscientiam suam attente scrutetur, an ullum
 mortale peccatum commiserit; quæ peccata non
 sola oris confessione, sed vero quoque cordis do
 lore, & veræ pœnitentiæ operibus oportet eluere.
 In hac pœnitentia (inquit sanctus Augustinus
 Hom. 50.) majorem quisque in se severitatem debet
 exercere, ut a seipso judicatus non judicetur a Do
 mino, sicut idem Apostolus ait: Si nos judicaremus,
 a Domino non judicaremur. Ascendat itaque homo
 adversum se tribunal mentis suæ: existimet illud,
 quod oportet nos exhiberi ante tribunal Christi,
 ut illud recipiat unusquisque, quod per corpus
 gessit, sive bonum, sive malum: constituat se an
 te faciem suam, ne hoc ei postea fiat. Nam mi
 natur hoc Deus peccatori dicens: Arguam te,
 & statuam te ante faciem tuam. Atque ita con
 stituto in corde judicio adsit accusatrix cogitatio,
 testis conscientia, carnifex timor. Inde quidam
 sanguis animi, consentientis per lacrymas profluat.
 Postremo ab ipsa mente talis sententia profera
 tur, ut se indignum homo judicet participatione
 corporis & sanguinis Domini: ut qui separari a
 regno cælorum timet per ultimam sententiam sum
 mi Judicis, per ecclesiasticam disciplinam a Sa
 cramento cælestis panis interim separetur: verse
 tur ante oculos imago futuri judicii, ut cum ali
 i accedunt ad altare Dei, quo ipse non accedit,
 cogitet quam sit contremiscenda illa pœna, qua
 percipientibus aliis vitam æternam, alii in mor

tem præcipitantur æternam. Ad hoc enim altare, quod nunc in Ecclesia est in terra positum, terrenis oculis expositum, ad mysteriorum divinarum signacula celebranda multi etiam scelerati possunt accedere; quoniam Deus commendat in hoc tempore patientiam suam, ut in futuro exerat severitatem suam. Accedunt enim ignorantes, quoniam patientia Dei ad pœnitentiam eos adducit. Illi autem secundum duritiam cordis sui, & cor impœnitens, thesaurizant sibi iram in die iræ, & revelationis justi judicii Dei, qui reddet unicuique secundum opera sua. Ad illud autem altare, quo præcursor pro nobis introiit Jesus, quo caput Ecclesiæ præcessit, membris cæteris secuturis, nullus eorum accedere poterit, de quibus, ut jam commemoravi, dixit Apostolus: Quoniam qui talia agunt, regnum Dei non possidebunt.

Egregium hunc textum attuli, ut quamvis Ecclesia veterem disciplinam modo non seruet, qua mortalium peccatorum rei per sacros Cænes a suscipienda Eucharistia arcebantur; hæc tamen disciplinam noverint Confessarii esse aliquoties sectandam, quando ad pœnitentes a vitiis coercendos utilem eam fore arbitrantur.

CAPUT IV.

Quædam de frequenti communione dicuntur.

Considerare insuper debet Confessarius illorum statum & dispositionem, quibus ad sacramentam frequenter accedere permittit; plerique enim

enim frequentius communicant, quibus rarius
 sacra Eucharistia esset tribuenda. Enim vero in
 eorum moribus fructus illi non apparent, qui
 ex frequenti cœlestis hujus cibi manducatione
 promanare solent: suis semper vitiis homines
 illi premuntur, mundi vanitatibus æque adhæ-
 rent, amorem proprium æque sequuntur. Id
 in feminis præcipue evenit, quæ ex sensibili
 quadam devotione Eucharistiam frequentant,
 nihil sollicitæ, utrum hic cœlestis panis proprii
 spiritus vires augeat, & spirituales vitam ab-
 undantius nutriat. Attamen hunc fructum a fide-
 libus Dei Filius expectat, cum suam carnem eis-
 dem tradit manducandam; inutilis enim nequit
 esse cœlestis hic panis; oportet ut manducantem
 nutriat, & vitam semper instauret, quoties su-
 mitur. *Quotidianus est panis* (inquit sanctus
 Ambrosius *De Orat. Dominica.*) *sume quotidie,*
ut quotidie vivas. Ideo panem nostrum, (ait
 sanctus Cyprianus) *idest Christum dari nobis*
quotidie petimus, ut qui in Christo manemus &
vivimus, a sanctificatione ejus & corpore non
recedamus.

Nolo hic quæstionem innovare, de qua tam
 acres exortæ sunt disputationes, postquam editus
 est liber *De frequenti Communione.* Omnes
 fideles sic vivere optarem, ut quotidie commu-
 nicare possent, & ut juxta Tridentini Concilii
 desiderium nulla Missa sine Communicantibus
 celebraretur; sed sanctæ Communionis abusum,
 quem in meis Parochiis conspicio, dissimulare
 non possum. In his nostra ætate sacræ Commu-
 nionis

nionis frequentia aucta est; sed eadem vitia
 antea vigent, invidia, vindicta, calumnia,
 ex Parochorum praecipue negligentia promanens,
 & ex Confessariorum ignorantia, qui sanctita-
 tem non considerant, qua fulgere debet Sanctum
 Sanctorum frequenter suscipiens; & propterea
 nimia facilitate falsa devotioni mulierum mo-
 rem gerunt, quae satis parata ad singulis saltem
 Dominicis communicandum revera non sunt,
 sed videntur (a).

(a) De sacrae Communionis usu Innocentius XI.
 anno 1679. decretum promulgavit, cujus in-
 titulum: *Cum ad aures*, ex quo sequentia verba
 adnotanda sunt puncta. 1. Nullus per se
 sibi habeat, frequentem, aut quotidianam com-
 munionem Jure divino esse praecipiam. 2. La-
 ici negotiatores, & conjugati ad frequentem
 Eucharistiae perceptionem non nisi post maturam
 conscientiae explorationem a Confessariis admi-
 tantur. 3. Fideles a frequenti aut quotidiana
 Communionem unica praecipiam formula nec de-
 reantur, nec certi sumendae Eucharistiae dies ge-
 neraliter pro omnibus statuuntur; sed magis quod
 singulis permittendum sit, Parochis, & Confes-
 sariis relinquatur. 4. Nemo a sacro convivio,
 ethi frequenter, aut quotidie accesserit, repel-
 tur. 5. Confessarii, & Concionatores primam
 communionem frequentem, tum & quam maxi-
 me devotam ac dignam Dominici corporis parti-
 cipationem commendent, & doceant, Per
 juxta Patrum, & Ascetarum regulam illi ad
 frequentem communionem sunt admittendi, qui
 quovis gravi peccato abhorrent: ad quotidianam
 vero solum illi, qui & periculofam venialium
 colluviem, & habitualement ad certum peccatum
 veniunt

Hoc caput finiam celebri textu Genadii, Auctoris libri de Dogmatibus ecclesiasticis. Quotidie, inquit, *Eucharisticae communionem percipere nec laudo, nec reprehendo.* Omnibus tamen Dominicis diebus communicandum suadeo & hortor, si tamen mens sine affectu peccandi sit. Nam habentem adhuc voluntatem peccandi gravari magis dico *Eucharisticae perceptione, quam purificari.* Et ideo quamvis quis peccato mordeatur, peccandi non habeat de cætero voluntatem, & communicaturus satisfaciat lacrymis & orationibus, & confidens de Domini miseratione, qui peccata pie confessioni donare consuevit, accedat ad *Eucharistiam intrepidus & securus.* Sed hoc de illo dico, quem capitalia & mortalia peccata non gravant. Nam quem mortalia crimina post baptismum commissa premunt, hortor prius publica poenitentia satisfacere, & ita Sacerdotis iudicio reconciliatum communioni sociari, si vult non ad iudicium &

veniale affectum excludentes, humilitate magnos, ac caritate tam Dei, quam proximi fervidos sese ostendunt. Hæcque regula nædum Laicos, sed & Sacerdotes concernit. Hic quoque tres damnatae propositiones sunt notandæ: *Arcendi sunt a sacra Communionem, quibus nondum inest amor Dei purissimus, & omnis mixtionis expers.* Num. 23. Item: *Sacrilegi sunt iudicandi, qui jus ad communionem percipiendam prætendunt, antequam condignam de delictis suis poenitentiam egerint.* Num. 22. Et: *Frequens confessio, & communio etiam in iis, qui gentiliter vivunt, est nota prædestinationis.* Est num. 56. hancque Innocentius XI.; illas Alexander VIII. damnavit.

Et condemnationem sui Eucharistiam percipere.
Sed & secreta satisfactione solvi mortalia, crimi-
na non negamus, sed mutato prius seculari ho-
bitu, & confesso religionis studio per vite cor-
rectionem, & jugi imo perseverante luctu, mis-
rante Deo, ita dumtaxat, ut contraria pro ut
quæ pœnitet, agat, & Eucharistiam omnibus
Dominicis diebus supplex, submissus usque ad mor-
tem percipiat.

Quinto Ecclesiæ Præcepto externæ solen-
nuptiarum solemnitates, quæ in publica ad Eccle-
siam processione, sumptuoso convivio, Musica
strepore, aliisque locorum ritibus consistunt,
adeoque solemnnes solummodo nuptiæ prohiben-
tur. Unde si causa rationabilis nuptiarum ac-
celerationem urgeat, hæc tempore quovis cele-
brari possunt, dummodo prædictæ omittantur
solemnitates. De denunciationibus, testibus,
aliisque, quæ ex Juris statuto ad matrimonii
contractum requiruntur, infra differemus.

